

er forfægtet af Flertallet. Det er muligt, at der er noget i dette, at hvis vi vil have de bedste Dyr til Hjemmemarkedets Forsyning, maa der betaales noget mere end Eksportprisen, fordi Hjemmemarkedet nu en Gang, saaledes som Forholdene er tilrettelagte, skal konkurrere med Udlandet; men det er ingenlunde nødvendigt at have en saa høj Overpris som af det ærede Medlem krævet. At vi ikke har en saa høj Overpris, vil aldeles ikke føre til det Resultat, han profeterede om: at vi her hjemme vilde være henviste til kun at faa saadanne Dyr, hvorpaa der ikke er noget Kød, at vi kun vilde faa, som sagt, Ben uden Kød. Hvis det ærede Medlem havde Ret i sin Paastand, maatte Forholdet jo være dette, at Udlandet nu ikke faar andet end Ben uden Kød, men jeg gaar ud fra, at naar det danske Landbrug har truffet en Aftale med Udlandet om, at det skal levere reelle Varer til Priserne, gaar det ikke ved Tricks udenom de Betingelser, man er gaaet ind paa. Jeg gaar ud fra, at Udlandet virkelig faar Varer i Forhold til den Pris, det betaler, at det da, naar det giver Førsteklassespriser, 80 Øre, ogsaa i det hele og store faar Førsteklassesvarer. Efter det ærede Medlems Udtalelse at dømme maa dette jo ikke være Tilfældet. Jeg vil dog indtil videre tro, at han vil have nogen Vanskelighed ved at fastholde dette sit Standpunkt; men dermed følger ogsaa, at hans Dokumentation er ganske uholdbar. Man maa kunne holde sig nede paa en Overpris, der er betydelig lavere end den af det ærede Medlem krævede. I og for sig vilde det rigtigste baade overfor Udlandet og overfor Landets egne Borgere være, at den Pris, Udlandet betaler, er den samme som den, Indlandet giver, at vi ikke her skal give højere Priser for Kød, end Udlandet betaler. Og hvad vilde, som jeg sagde i Gaar, være rimeligere end at stille de danske Forbrugere saaledes, at de først fik, hvad der blev forbrugt her i Landet? Det vilde sandelig ikke blive Førsteklassesdyr alt sammen. Forholdet har hidtil været dette, at en Del af Førsteklassesvarerne blev her i Landet, men sandelig ogsaa en meget stor Part af de allersletteste Dyr. Det kan det ærede Medlem ikke komme bort fra. Det danske Publikum har ikke for den meget høje Pris, der er betalt, udelukkende faaet Førsteklasseskød; den allersletteste Vare er blevet her i Landet. Det ved det ærede Medlem meget vel, men han vogter sig for at fremføre dette, fordi det ikke passer ind i

det System, han anvender, for at faa nogen Rimelighed i sine Paastande.

Det ærede Medlem (Pinstrup) vilde ikke med mig diskutere Landbrugernes Fortjeneste. Det er en meget let Maade at komme om ved en Sag paa, at man, naar man ikke kan klare sig paa anden Maade, siger: Jeg vil ikke diskutere den Sag. Men det ærede Medlem har jo selv givet Anledning til de Bemærkninger, jeg fremsatte. Han sagde, at vi fremdeles ikke stillede os paa det Standpunkt at ville yde Landbrugerne, hvad der med Rette tilkom dem. Heroverfor erklærede jeg: Dette er ikke rigtigt, og som Bevis paa, at det ærede Medlem ikke havde Ret, anførte jeg de meget høje Ejendomspriser og de meget forøgede Indtægter, som Landmændene har haft. Alene fra 1908 til 1916 er Landmændenes Indtægter mere end fordoblede — det kan det ærede Medlem ikke komme bort fra —, og siden 1916 er de utvivlsomt yderligere steget — det vil den næste Opførelse sikkert vise. Det ærede Medlem har altsaa aldeles ikke Ret i den Paastand, at vi ved vore Foranstaltninger i Krigsaarene er gaaet Landbrugerne for nær. Tværtimod: Landbruget, og da navnlig det store, det større og det mellemstore, har aldrig haft større Indtægter end i denne Tid. Det ærede Medlem brugte meget bitre Ord mod mit Parti — for øvrigt ogsaa mod det radikale Venstre — for den Maade, hvorpaa vi havde behandlet Landbruget. Jeg skal ikke anvende den samme Fremgangsmaade overfor det ærede Medlem og sige, at han udelukkende har handlet paa sin egen Stands Vegne og mod den øvrige Del af Befolkningen, paa ingen Maade. Men jeg vil sige, at det ærede Medlem har under hele Krigssituationen haft den ubestridelige Fordel, som Uansvarligheden altid giver sin Indehaver, og han har stadig forstaaet hensynsløst at udnytte denne Fordel. Han har vidst, at det alligevel ikke i det store og hele kom til at skade, fordi Modparten, de, der stod med Ansvar, til syvende og sidst, uanset al Kritik, uanset al den Uvillie, der blev skabt mod Foranstaltningerne, dog søgte at finde det rette og tog Ansvar for at gennemføre det. Det er en ubestridelig politisk Fordel under en Situation som denne at kunne gaa ud paa Gader og Stræder og prædike Oprør, at kunne kritisere, at kunne mistænkeliggøre, og det skal siges til det ærede Medlems Ros, politisk set, at han har ikke været den Mand, der holdt sig i Baggrunden, men at han ved enhver tænkelig Lejlighed har søgt at udnytte denne Fordel. Det er dog et stort